

Leven en leven maken.

Veel goede, beste, brave christenmensen weten het onderscheid niet tussen: leven en leven maken. Zij denken: waar geen leven gemaakt wordt, daar is ook geen leven. </p> Een gemeente waar eenvoudig Gods Woord gepreekt wordt door een leraar die in zijn leven in oprechtheid naar zijn eigen prediking inricht; een gemeente die zijn leer aanneemt en van God vraagt dat de leer bij haar blijven en in haar leven openbaar worde, maar waar verder niets bijzonders gebeurt? Ho maar. De eerste beunhaas neemt zich de vrijheid om de staf te breken over gemeente en leraar, en te verklaren: "Daar is geen leven".</p> Wat moet er dan gebeuren? </p> Wel, er moet wat leven gemaakt worden en, om het eens familiair te zeggen: wat christelijk lawaai. De grote turkse trom moet geroerd worden zodat het klinkt door het hele land. Een grote steen moet met geweldige plons in het water geworpen worden, zodat zich brede kringkels vormen. Dat heet: leven, beter nog, geestelijk leven. Een lokaal moet gesticht worden, nodig of niet nodig, dat doet er minder toe. Of de armen zuchten en de rijken bloeden is ook van minder belang. Er moet leven zijn. Een christelijk muziekgezelschap moet opgericht worden, want de christelijke jongelingen moet christelijk blazen. Een christelijke naaivereniging gaat daarmee hand aan hand. Geopend met gebed, gesloten met dankzegging. Een christelijke zandvereniging verenigt de blazende jongelingschap met naald hanterende jongendochters schaar. Een christelijke soep uitdeling geeft de oude besjes wat der besjes is. Een christelijke zondagsschool en een dito knapen vereniging omvatten wat er nog is overgebleven. Zodoende is gedurig de hele gemeente in rep en roer. Elk huisgezin is als een nimmer rustend rad van avontuur. Avonden waarop het hele gezin bijeen is zijn er niet meer. Steeds is er iemand zoek. Dat heet, geestelijk leven. Wel moge u bekomen. Ik keur zulke leven makerij ten sterkste af. Ik acht het veel meer een bewijs van leven als alles in een gemeente in rust en orde toegaat. Als de leraar zich houdt bij Gods Woord. Als de gemeente het zondagse goud der prediking omzet in kleingeld der praktijk, en daartoe God gedurig bidt om de genade van Zijn Geest. Als een gemeente niet op de tong is, vrede en tucht regeren, haat en nijd gedoofd worden, de geboden Gods in ere zijn. Is dat geen leven uit God? Ja, maar het schreeuwt niet ver, het adverteert niet, het heeft de trompet niet aan de mond. Heeft echter de een of ander woelwater predikant plezier om alles ondersteboven te halen: ieder diertje zijn pleziertje. Doch dan wil ik de classis wel adviseren dat zo iemand minstens 40 jaar in dezelfde gemeente moet blijven. Verenigingen oprichten is geen kunst, maar ze aan de gang te houden. Maar dat laten de meeste liefst aan hun opvolger over....Een goed verstaander...</p> artikel overgenomen uit een oude kerkbode van 21 mei 1905